

## **Streszczenie. Katecheza IX. Ks. Jan Bartoszek. Rola sanktuariów eucharystycznych w których dokonały się cuda eucharystyczne i potrzeba ich nawiedzenia.**

Obecność Chrystusa w Najświętszym Sakramencie jest dla większości chrześcijan niepodważalnym faktem. Podczas minionych dwudziestu wieków cuda eucharystyczne zaistniały w wielu krajach i w różnorodnych formach. Najstarsze świadectwo o pierwszym z nich pochodzi z VIII wieku i mówi o cudzie, jaki miał miejsce w nadadriatyckim Lanciano.

Cud eucharystyczny zdarza się bardzo rzadko. Zawsze, gdy się zdarza jest skierowany do całego Kościoła: do hierarchii i do wiernych. Zawsze ma na celu wzrost wiary w Realną Obecność Chrystusa w Najświętszej Eucharystii.

Obecnie w teologii cud określa się jako znak, przez który Bóg nawiązuje z człowiekiem kontakt osobowy i komunikuje mu swoje zbawcze zamiary. Cuda eucharystyczne, których dokonuje Pan Bóg, są dla ludu Bożego widzialnym znakiem dokonującego się podczas najświętszej ofiary przeistoczenia chleba i wina w prawdziwe ciało i prawdziwą krew Pana. Cuda eucharystyczne pozostają w służebnej relacji do kultu Chrystusa w Eucharystii. Należy pamiętać, że pełnię obecności Jezusa Chrystusa komunikuje nam tu, na ziemi, tylko Najświętszy Sakrament Eucharystii, w którym zawiera się "całe duchowe dobro Kościoła, a mianowicie sam Chrystus". Tylko sakrament uobecnia całą tajemnicę Jezusa Chrystusa. W typologii cudów eucharystycznych można wyróżnić takie, które dowodziły obecności Boskiej Osoby Chrystusa w Najświętszym Sakramencie za pośrednictwem uzdrowień bądź ujarznienia groźnych żywiołów przyrody. Były także cuda wskazujące na życiodajną moc Komunii Świętej, gdy ludzie posilali się tylko eucharystycznym pokarmem. Można odnaleźć cuda nawołujące do czci i bojaźni Bożej w kulcie Najświętszej Eucharystii, kiedy Hostia unosiła się, bądź jaśniała niezwykłym blaskiem. Niektóre cuda podkreślały tajemnice wcielenia i prawdziwego człowieczeństwa Jezusa, gdy zza Hostii widziano Dzieciątka Jezus. Trzeba również wyodrębnić liczne cuda, które eksponowały krwawy wymiar ofiary Chrystusa. Z tymi cudami mamy do czynienia, gdy zamiast chleba i wina zjawiały się ciało i krew albo sama tylko krew lub samo ciało, jak to ma miejsce w przypadku cudu w Legnicy, gdzie możemy mówić o relikwii cudu eucharystycznego.

Na podstawie powyższych rozważań należy stwierdzić, że istnieje istotna różnica między tym, co wyznajemy o obecności ciała Pańskiego w hostii, a tym, co można zaobserwować, patrząc na skutek nadprzyrodzonej przemiany hostii we fragment ludzkiego ciała. W przypadku relikwii cudu mamy do czynienia z pewnym materiałem biologicznym – fragmentem mięśnia sercowego o ludzkim pochodzeniu i w stanie agonii, jak w przypadku Legnicy. Cechy tej nowej postaci mogą być nadzwyczajne i sugestywne, ale nie ma podstaw do utożsamiania ich z organizmem Jezusa Chrystusa.

Natomiast pod sakramentalną postacią Chleba eucharystycznego adorujemy całego Chrystusa i w komunii przyjmujemy całe Jego ciało i krew, całą Jego ludzką naturę. Relikwie eucharystyczne są wymownym znakiem tej rzeczywistości, która zawiera się w Najświętszym Sakramencie, ale nie powinno się absolutnie mówić o tożsamości relikwii z Najświętszym Sakramentem ze względu na istniejące ograniczenia. Kult relikwii eucharystycznych pozostający w relacji podporządkowania do wspólnotowych i publicznych form kultu adoracji Najświętszego Sakramentu ma przyczyniać się do kształtowania wewnętrznych postaw sprzyjających sakramentalnemu uczestnictwu w celebracji Eucharystii.